

Tekster: *Præd 5,9-19, 1 Tim 6,6-12, Luk 12,13-21*

Salmer: Rødding 10.30

736 Den mørke nat

309 Bøj, o Helligånd

859 Herre, spræng den mur (Gunge)

46 Sorrig og glæde

Nadver: 722.4 Du Herre Jesu Kriste (Sv. mel.)

313 Kom, regn af det høje (Hartmann)

Lihme 19.30

313 Kom, regn af det høje

859 Herre spræng den mur

46 Sorrig og glæde

778 Der står et slot

Der var en mand, som stod lige foran pensionen og som ovenikøbet havde en kone med fast ansættelse og et sted at bo. Han stod foran spejlet efter morgenbarberingen og klappede sig veltilfreds på maven, idet han sagde til sig selv. "Du har virkelig gjort det godt! gamle ven".

Nu var han præst, denne mand. Og han satte sig efter morgenkaffen ind til skrivebordet for at forberede søndagens prædiken. Og han fik et chok. For teksten var netop den, vi lige har hørt. Og med et stod det lysende klart for ham: "Hvad nytter det, at du har pension og kone med fast arbejde og tjenestebolig, hvis dit liv blæses ud, som flammen på et lys? Hvad er du så? Hvad har du så? Intet, absolut ikke noget som helst. Du er slet ikke til!"

Præsten blev noget urolig ved denne tanke, men så slog han det hen og tænkte videre: "Jamen, hvis jeg slet ikke er til, så ved jeg det jo nok heller ikke, og så gør det vel ikke så meget."

Men uroen blev ved: "Jamen det liv, jeg mister. Hvor har jeg egentlig det fra? Det er jo da i alt fald ikke noget jeg selv har sørget for. Og det er på sin vis heller ikke mine forældre, for uanset om jeg nu var planlagt og ønsket eller ej, da de avlede mig, så kunne de jo ikke vide, hvem jeg ville blive til. Det, de kunne bestemme var, om de ville have et barn eller ej, med mindre det altså var et uheld jeg blev til, for i så fald bestemte de jo faktisk slet ikke noget. Alligevel er jeg blevet til mig! Alligevel er der noget, der har gjort, at jeg blev til det bestemte liv, jeg har levet, og ikke ingenting. Og der er noget, der har gjort, at jeg er

forblevet i live til denne dag. Det kunne være gået galt utallige gange: Faktisk var jeg så syg som barn, at jeg lige så godt kunne være død. Jeg har været ude for ulykker, som jeg slap godt fra, men som jeg lige så godt kunne være gået til i. Jeg har haft arbejde i mange år og har tjent rigtigt godt, men der er andre, som det aldrig lykkedes at fået arbejde, de kunne trives, med eller en indtægt, de kunne leve af.

Nu er jeg altså så lykkelig at have fået stort set alt det, der kan gøre et menneske glad og tilfreds. Men det kunne lige så godt være gået fuldstændig anderledes,” tænkte præsten, ”Og jeg kunne ikke have gjort en pind ved det!

Og når jeg nu står her og klapper mig på maven af veltilfredshed over at jeg har sikret min fremtid. Hvad så hvis fremtiden slet ikke kommer? Hvis den tid der er min faktisk er gået, fordi den jo netop ikke er noget, jeg selv

har styr på, men noget, der gives mig fra øjeblik til øjeblik, så længe det altså sker?” Og hvem siger, at jeg ikke ved, hvad der sker, når jeg ikke lever det liv, der er mig længere? Strengt taget kunne det også være, at jeg var til som en sugende længsel efter det liv, som var, men ikke er længere... Man ved det ikke! – Og det sidste vil ikke være rart”

På det tidspunkt fangedes præstens blik af de allersidste ord i prædiketeksten: ”Hvad er det for noget?” tænkte han, ”at være ”rig hos Gud”?”

”Hvordan bliver man rig hos Gud?”

Man er rig når man har penge og gods.

Man bliver rig i banken, når man sætter penge i banken.

Men man kan jo ikke placere sine penge eller sit gods hos Gud!

Man kan putte penge i kirkebøssen, men det er jo ikke noget, Gud får. Det er bare nogle penge, som præsten fordeler til andre, der har mere brug for dem end en selv.

Man kan ikke give Gud noget, så han for skams skyld, skulle give en noget igen. For alt, hvad man har, kommer jo til syvende og sidst fra Gud. Det er jo ham, der har skabt alt.

Det er selve definitionen på ordet ”gud”.

Uanset, hvad man kunne finde på at give Gud, vil det altid være noget, man selv har fået givet af Gud. Jo, man kunne selvfølgelig gå i kirken en gang imellem – uden at få penge for det,” tænkte præsten – ”og på den måde give Gud lidt af sin tid. Men netop ens tid får man jo frem for noget af Gud, den er hverken noget man selv eller andre, kan give en.”

Da kom præsten til at tænke på en af Jesu fortællinger, han ofte havde prædikeret over: Den om drengen der fik hele sin arv udbetalt og svirede den op og kom hjem og alligevel blev godt modtaget af sin far.

”Det må være det, det betyder,” tænkte præsten ”at være rig hos Gud betyder, at når man har sat alt det, han har givet en over styr, så kan man bare komme til ham, og så gør han det hele godt igen.

Arrh. Tænkte præsten videre. Det kan godt være, at det er sådan det er. Det håber jeg virkelig. Men det giver jo ingen mening, at Gud kun skulle være der, når man har brug for ham. Hvis Gud er der, når man har så meget brug for ham, at man ville gå til grunde uden ham, så må han være der hele tiden. Så er han der også, når man ikke synes, man har brug for ham, eller når man ikke tænker på ham. Så er

han der, hvert øjeblik, man er til. Han er den kilde ens liv flyder af. Han er den vilje og energi der kalder ens liv frem af intet og som gør en til den, man er. Han er der, og omslutter en med kærlighed fra man bliver til, indtil man dør og helt ind i døden. At være rig hos Gud, det er at vide at Gud er den grund der bærer en både når det går godt og når det går skidt. Den magt, der har sat en i tilværelsen, ikke for at man igen skal forsvinde og blive til intet, men for at man for evigt skal tilhøre ham, bæres af ham og leve med ham.

Det er det Gud gennem tiderne har prøvet at fortælle os gennem sine profeter. Og da profeterne ikke blev hørt, ikke forstået og ikke troet, kom Gud, vores livs grundvold og ophav, selv til os i Jesus fra Nazareth og levede livet med os, døde døden med os og opstod til liv i evighed for os, for at vi skal kunne leve vore liv

i bevidstheden om, at Gud er hos os og vil os både her og nu og i al evighed. Ja. Det er sådan det er,” tænkte præsten.

Og det skrev han en prædiken om.

Amen.